

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

02 august 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte - Toma Nadejda,

Judecători - Boico Victor, Diaconu Iurie, Catan Liliana, Guzun Ion,

juducând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Popov Oleg, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 05 martie 2021 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 noiembrie 2021, în cauza penală în privința lui,

Buțin Vadim XXXXX, născut la XXXXX.

Termenul examinării cauzei:

Prima instanță: 05.01.2021 – 05.03.2021;

Instanța de apel: 14.05.2021 – 22.11.2021;

Instanța de recurs: 15.03.2022 – 02.08.2022.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 05 martie 2021, cauza fiind examinată în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, Buțin Vadim a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 208¹ Cod penal, stabilindu-i-se pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 (unu) an și 6 (șase) luni.

În conformitate cu art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoarea stabilită în privința lui Buțin Vadim, s-a suspendat condiționat pe o perioadă de probațiune de 2 (doi) ani.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Buțin Vadim în perioada de timp din XXXXX până la XXXXX, aflându-se la domiciliul său amplasat în mun. XXXXX, str. XXXXX, acționând cu intenția unică de a descărca din spațiul Internet, vizualiza și distribui imagini foto/video și alte reprezentări ale unui sau mai mulți copii implicați în activități sexuale explicite, reale sau simulate, imagini și alte reprezentări ale organelor sexuale ale unui copil, reprezentate de manieră lascivă sau obscenă, utilizând sistemul informatic ce aparține, cu memoria internă de model „Samsung s/n XXXXX”, cu capacitatea de 320 Gb, precum și rețeaua Internet cu IP adresa: XXXXX, ce i-a fost alocată lui potrivit bazei regionale <https://www.ripe.net/>

de către compania de prestare servicii internet SA „Moldtelecom”, intenționat prin intermediul programei specializate „pTorrent”, în baza principiului „de la egal la egal” a copiat, folosit și distribuit 34750 fișiere grafice și video, cu conținut de pornografie infantilă, care conform bazei de date specializate în identificarea victimelor pornografiei infantile, abuzului și exploatării sexuale a copiilor „ICSE”, administrată de OIPC „Interpol” și bazei de date internațională polițienească „JCACCOPS”, reprezintă pornografie infantilă.

Totodată, potrivit procesului-verbal de examinare din 03 decembrie 2020, prin care s-a examinat dispozitivul de stocare a informațiilor de model „Samsung s/n XXXXX” cu capacitatea de 320 Gb, din blocul de sistem, ridicat de la Buțin Vadim la data de XXXXX în cadrul percheziției efectuate la domiciliul ultimului amplasat în mun. XXXXX, str XXXXX, în urma examinării mecanice a Raportului generat cu ajutorul aplicației „Magnet Axiom” au fost depistate date tehnice cu privire la stocarea și accesarea materialelor din categoria pornografiei infantile, care au fost stocate în dispozitivul de stocare a informației sus menționat, în calea /D:/Films/, iar ultima utilizare a acestora fiind înregistrată cu data de 25 octombrie 2020, fiind distribuite prin intermediul programelor de tip P2R.

Printre fișierele distribuite în rețeaua internet sunt: la data de 01 iunie 2020, fișierul de tip arhivă cu denumirea „XXXXX” în care se conține fișierul cu denumirea „XXXXX” conține două persoane de gen feminin, vizibil minore care sunt implicate în acțiuni de exhibarea organelor genitale și la 01 iunie 2020, fișierul de tip arhivă cu denumirea „XXXXX” în care se conține mapa cu denumirea „XX” și fișierul cu denumirea „XXXXX”, care conține o persoană de gen feminin, vizibil minoră care este implicată în acțiune de exhibare a organului genital.

Acțiunile lui Buțin Vadim au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza art. 208¹ Cod penal - *pornografie infantilă, adică distribuirea, folosirea și deținerea de imagini a mai mulți copii implicați în activități sexuale explicite, reale și simulate, reprezentate de manieră lascivă și obscenă, în formă electronică.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Timofti-Rusanovscaia Tatiana, prin care a solicitat casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a-l recunoaște vinovat pe Buțin Vadim de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 208¹ Cod penal și a-i stabili în baza acestei legi cu aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 (un) an, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

3.1. În motivarea cererii de apel procurorul a invocat că, la stabilirea termenului și categoriei de pedeapsă instanța de judecată urma să țină cont de criteriile de individualizare a pedepsei și anume: Buțin Vadim a săvârșit infracțiunea de pornografie infantilă, infracțiune prin care se aduc atingeri relațiilor sociale cu privire

la dezvoltarea socială, spirituală și morală a minorului, apărute împotriva pornografiei infantile, și întru asigurarea interesului suprem al copilului în societate, pentru a fi protejați, aplicată în speță poate fi doar pedeapsa cu închisoarea.

De asemenea a menționat că, de către inculpat au fost folosite și distribuite 34 750 fișiere grafice și video cu imagini pornografice cu implicarea minorilor; totodată, în urma examinării dispozitivului de stocare a informațiilor de model „Samsung” din blocul de sistem, ridicat de la Buțin Vadim au fost depistate date tehnice cu privire la stocarea și accesarea materialelor din categoria pornografiei infantile.

A specificat că, legiuitorul a prevăzut ca pedeapsă exclusivă pentru asemenea fapte închisoare.

A opinat că, prin analogie, se rețin prevederile art. 90¹ Cod penal, prin care a fost introdus institutul nou și anume condamnarea cu suspendarea parțială a executării pedepsei cu închisoare (care de fapt este mai severă ca aplicarea art. 90 Cod penal), iar la alin. (3) legiuitorul a indicat concret că acest articol nu este aplicabil în cazul infracțiunilor prevăzute de art. 208¹ Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 noiembrie 2021, apelul a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1 În motivarea soluției, instanța de apel a statuat că, prima instanță cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului Buțin Vadim încadrarea juridică corespunzătoare, și anume art. 208¹ Cod penal – pornografie infantilă, adică distribuirea, folosirea și deținerea de imagini a mai mulți copii implicați în activități sexuale explicite, reale și simulate, reprezentate de manieră lascivă și obscenă, în formă electronică.

Cu referire la învinuirea înaintată inculpatului Buțin Vadim, instanța de apel a constatat în baza probelor administrate de acuzatorul de stat că acțiunile infracționale ale inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 208¹ Cod penal, sentința primei instanțe nefiind contestată în această parte, de către părțile la proces.

Instanța de apel verificând chestiunea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului Buțin Vadim a constatat că, prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75, 90 Cod penal, respectiv, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuază ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În acest sens, instanța de apel a reținut că, după caracterul și gradul prejudiciabil al faptei, infracțiunea prevăzută de art. 208¹ Cod penal se califică ca

infracțiune „mai puțin gravă”, pentru care legea penală prevede sancțiunea sub formă de închisoare de la 1 la 3 ani. Din materialele cauzei penale, a reținut că, inculpatul Buțin Vadim a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, a solicitat examinarea cauzei penale în procedură simplificată, sincer s-a căit de cele comise. În conformitate cu art. 76 Cod penal, prima instanță a reținut cu titlu de circumstanță atenuantă – comiterea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave. 6 Careva circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

Cu referire la personalitatea inculpatului Buțin Vadim, instanța de apel a reținut că, anterior nu a fost atras la răspundere penală (f.d. 71), la medicul psihiatru sau narcolog nu se află (f.d. 112, 113), este angajat în câmpul muncii. Prima instanță, luând în considerație în ansamblu toate circumstanțele cauzei penale, a considerat că, corectarea și resocializarea inculpatului Buțin Vadim este posibilă prin aplicarea pedepsei sub formă de închisoare, în limitele sancțiunii prevăzute de art. 208¹ Cod penal, în coroborare cu prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală și cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare pe un termen de probă, pedeapsă care este aptă să conducă la realizarea scopurilor sancțiunii, contribuind la reeducarea inculpatului, la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire social și principiile morale.

Instanța de apel a respins argumentele acuzatorului de stat precum că, la adoptarea sentinței, prima instanță nu a individualizat în mod echitabil pedeapsa, or, prima instanță la stabilirea pedepsei lui Buțin Vadim a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Cu referire la argumentele acuzatorului de stat care a indicat că, prevederile art. 90¹ Cod penal, prin care a fost introdus institutul nou și anume condamnarea cu suspendarea parțială a executării pedepsei cu închisoare (care de fapt este mai severă ca aplicarea art. 90 Cod penal), la alin. (3), este indicat că acest articol nu este aplicabil în cazul infracțiunilor prevăzute de art. 208¹ Cod penal, instanța de apel nu le-a reținut ca fiind pertinente, or, în speță, instanța de judecată a stabilit faptul că, scopul pedepsei penale poate fi realizat în condițiile suspendării condiționate a executării pedepsei (art. 90 Cod penal), așa cum inculpatul a comis o infracțiune „mai puțin gravă”, nefiind incidente excepțiile reglementate la alin. (4) art. 90 Cod penal, totodată, cu referire la personalitatea inculpatului s-a constatat că, acesta nu prezintă un pericol iminent pentru societate, de aceea izolarea lui de societate nu este o măsură echitabilă raportată la personalitatea acestuia.

Totodată, reieșind din prevederile alin. (2) art. 3 Cod penal, potrivit căruia, interpretarea extensivă defavorabilă și aplicarea prin analogie a legii penale sînt

interzise, instanța de apel a notat că, deși prevederile alin. 4 art. 90¹ Cod penal reglementează faptul că, prezentul articol nu se aplică în cazul infracțiunilor prevăzute de art. 208¹ Cod penal, totuși aceste prevederi nu pot fi interpretate, prin analogie cu referire la art. 90 Cod penal, astfel încât să fie interpretat faptul că, prevederile art. 90 Cod penal nu sunt aplicabile în cazul infracțiunilor prevăzute de art. 208¹ Cod penal, or, situația dată ar constitui o încălcare a principiului legalității reglementat de art. 3 Cod penal.

Instanța de apel apreciind în ansamblu circumstanțele cauzei inclusiv personalitatea inculpatului Buțin Vadim, luând în considerare în special politica penală a statelor europene ce derivă din recomandările Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei potrivit căreia instanțele de judecată ar trebui să recurgă mai des la pedepse alternative detențiunii când este cazul, a constatat că, prima instanță corect a aplicat în privința inculpatului prevederile art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a pedepsei privative de libertate.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chisinău, Popov Oleg, prin care invocând ca temei pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

5.1 În susținerea recursului procurorul invocă că, modalitatea de executare a pedepsei închisorii aleasă de către instanța de apel nu este în acord cu principiul proporționalității având în vedere fapta săvârșită, consecințele acesteia dar și de impactul social al evenimentelor prejudiciabile asupra părții vătămate și nu în ultimul rând comportamentul inculpatului Buțin Vadim în timpul și după săvârșirea infracțiunii, având în vedere faptul că aceasta nu au realizat nici la ta momentul nu a considerat la momentul derulării evenimentelor faptele săvârșite ca fiind reprobabile.

Menționează că, instanța de apel nu s-a pronunțat motivat asupra argumentelor invocate de către procuror optând în exclusivitate pentru însușirea argumentelor/raționamentelor primei instanțe pe dimensiunea contestată de către procuror.

Totodată, a notat că, instanța de apel urma să reflecte în partea descriptivă a deciziei recurate criteriile care au determinat-o să constate că argumentele procurorului apelant privind individualizarea modalității de executare de către inculpatul Buțin Vadim a pedepsei închisorii ar fi nefondate.

Specifică că, omisiunea de a se expune motivat asupra tuturor argumentelor procurorului apelant privind individualizarea contrară prevederilor legale a modalității de executare de către inculpatul Buțin Vadim a pedepsei închisorii echivalează cu nerezolvarea fondului apelului iar nerezolvarea fondului apelului constituie o eroare prevăzută la art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală.

Consideră că Buțin Vadim nu a conștientizat pericolul social pe care îl prezintă fapta sa, nu se căiește sincer și în condițiile respective nu poate beneficia de indulgența instanțelor de judecată împuternicite de a-i numi pedeapsa penală.

6. Referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat a fost depusă de către avocatul Palancica Victor în numele inculpatului, care solicită dispunerea inadmisibilității recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Judecând recursul ordinar în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit constată că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil, din următoarele considerente.

Potrivit art.434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de către titularul acestuia.

În conformitate cu prevederile art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 din Codul de procedură penală.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal lărgit atestă că procurorul face referință la eroarile prescrise la art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, concretizate prin omisiunea instanței de apel de a se expune asupra tuturor argumentelor invocate în apel, dar și pronunțarea unei hotărâri nemotivate, precum și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Totodată, Colegiul constată din recursul declarat, că recurentul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite, invocând dezacordul cu soluția instanței de apel în partea individualizării pedepsei în privința inculpatului.

În esență, procurorul critică decizia contestată în latura stabilirii pedepsei cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, menționând că instanțele de fond la stabilirea pedepsei nu au ținut cont de prevederile legale, de circumstanțele cauzei și au individualizat greșit pedeapsa, stabilindu-i inculpatului Buțin Vadim o pedeapsă inechitabilă în coraport cu fapta comisă.

Cu referire la temeiul indicat de către recurent, prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume ce ține de alegațiile, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, Colegiul penal lărgit consideră, că acest temei de casare nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

Deși, în prezenta speță recurentul invocă ca temei de casare faptul că instanța

de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, însă în argumentarea recursului, nu a indicat clar asupra cărora argumente esențiale nu s-a expus această instanță, din cele la care s-a referit în apelul declarat, ci doar face o proprie apreciere a argumentelor invocate în cererea de apel asupra cărora instanța de apel s-a expus, argumentându-și astfel propria versiune privind circumstanțele cauzei, iar instanța de recurs ordinar la acest capitol invocă că nu poate fi acceptată, or contravine constatările instanței de apel în prezenta speță, întemeiate just pe cumulul de probe descris și apreciat în decizia sa.

Opozant celor invocate de recurent instanța de recurs ordinar atestă că, instanța de apel a motivat cu suficientă amplitudine în cuprinsul deciziei atacate, soluția adoptată în prezenta speță.

Colegiul menționează că, instanța de apel, investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, s-a expus suficient în partea individualizării pedepsei și modului de executare a acesteia, astfel încât concluziile sale să conțină raționamente întemeiate asupra pedepsei aplicate inculpatului Buțin Vadim.

Prin urmare, instanța de recurs ordinar remarcă din textul deciziei atacate, că se constată faptul motivării de către instanța de apel a hotărârii adoptate, în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, respectiv decizia atacată cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la menținerea sentinței primei instanțe, expunându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel.

Totodată, Colegiul penal lărgit, conchide că deși recurentul solicită aplicarea unei pedepse privative de libertate în privința inculpatului sau suspendarea parțială a executării pedepsei închisorii în conformitate cu prevederile art. 90¹ Cod penal și invocă că instanța nu a acordat atenție probelor acuzării, acesta nu a adus nici un argument relevant în susținerea acestor solicitări și argumente, iar analizând partea descriptivă a deciziei instanței apel (reflectată la pct. 4.1 a prezentei decizii) se atestă că instanța de apel s-a expus detaliat asupra chestiunilor esențiale supuse atenției sale, just a analizat probele și le-a dat apreciere cuvenită, respectând prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a analizat elementele infracțiunii prevăzute de art.208¹ Cod penal incriminate inculpatului. Astfel, instanța de recurs ordinar nu identifică nici un temei de a interveni în decizia instanței de apel sub aspectele contestate.

În urma studiului lucrărilor dosarului, în opinia Colegiului, nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs invocat prin prisma pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deoarece instanțele de fond și-au motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului și nu au admis careva erori, stabilind justificat că inculpatului Buțin Vadim i-a fost aplicată o pedeapsă echitabilă în raport cu faptele comise.

Cu referire la criticile invocate de partea acuzării, precum că a fost efectuată o individualizare injustă a pedepsei în privința inculpatului, instanța de recurs relevă că, în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În același rând, instanța de recurs menționează că, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Prin urmare, instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip, și cea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii penale. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată. Pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Totodată, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea

unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Așadar, Colegiul penal lărgit statuează că, instanțele de fond corect i-au aplicat inculpatului o pedeapsă non privativă de libertate conducându-se de principiul individualizării pedepsei (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, art. 75 alin. (1) Cod penal.

Mai mult, instanța de recurs respinge ca neîntemeiat argumentul procurorului precum că, pedeapsa stabilită acestuia este prea blândă, din considerentul că aceasta este echitabilă și direct proporțională cu caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, și anume, la caz, trebuie avute în vedere că inculpatul a comis pentru prima dată o infracțiune care face parte din categoria celor mai puțin grave și de comportamentul acestuia după și în timpul examinării cauzei, precum și lipsa circumstanțelor agravante.

De asemenea se menționează faptul că, instanțele de fond s-au expus motivat și detaliat asupra faptului aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, fiind suspendată condiționat executarea pedepsei lui Buțin Vadim pe o perioadă de probațiune de 2 ani, motivare pe care instanța de recurs și-o însușește și nu se va expune repetat asupra acesteia.

În concluzie, Colegiul penal lărgit menționează că, nu se constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea deciziei atacate sub aspectele invocate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este întemeiată și motivată, măsura de pedeapsă aplicându-se în conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal inculpatului, este echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, cu personalitatea acestuia și pericolul social al infracțiunii săvârșite.

Din considerentele expuse, instanța de recurs ordinar conchide că, temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Astfel, instanța de recurs consideră că, nu a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori, ce ar servi drept temei de implicare în sensul casării deciziei atacate prin prisma celor invocate, astfel că recursul declarat este neîntemeiat și urmează a fi respinse ca inadmisibil.

8. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Se respinge ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Popov Oleg, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 noiembrie 2021, în cauza penală în privința lui *Buțin Vadim XXXXX*.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **26 august 2022**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Boico Victor

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion

Dosarul nr. 1ra-356/22

1-21001035-01-1ra-15032022

02 august 2022

mun. Chișinău

OPINIE SEPARATĂ

În conformitate cu prevederile art. 339 alin (7), 340 alin. (3) Cod de procedură penală (în cauza penală în privința lui **Buțin Vadim XXXXX**)

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 05 martie 2021, pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Buțin Vadim a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 208¹ Cod penal, la 1 (unu) an 6 (șase) luni închisoare.

Potrivit art. 90 Cod penal, a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite lui Buțin Vadim, pentru o perioadă de probațiune de 2 (doi) ani.

2. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 noiembrie 2021, a fost respins apelul procurorului ca fiind nefondat, cu menținerea sentinței fără modificară.

3. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 02 august 2022, a fost respins ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către procuror, cu menținerea deciziei contestate.

4. Am semnat potrivit legii decizia, însă nu susțin soluția adoptată și consider, că în speță urma a fi adoptată o decizie de remitere a cauzei la rejudecare în partea modului individualizării pedepsei stabilite inculpatului Buțin Vadim, în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, din considerentele ce urmează.

5. Analizând decizia instanței de apel sub aspectul individualizării pedepsei stabilite inculpatului Buțin Vadim, în raport cu circumstanțele cauzei, consider că hotărârea contestată, nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția în această parte.

Astfel, evidențiez că instanța de apel nu a motivat complet și obiectiv soluția de individualizare a executării pedepsei, ajungând la o concluzie pripită în ce privește aplicarea față de inculpat a dispoziției art. 90 Cod penal, întrucât în speță instanța de apel nu a efectuat o analiză completă și minuțioasă a circumstanțelor cauzei.

Sub acest aspect, menționez că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnaților prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ei este un incident în viața acestora. Or, în textul art. 90 alin. (1) Cod penal, lexemul „*poate*”, oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme.

În acest context, precizez că la individualizarea pedepsei penale stabilite inculpatului în prezenta speță, instanța de apel nu a indicat motive clare ce au stat la baza concluziilor privind posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, și nu a luat în considerație faptul că infracțiunea săvârșită de Buțin Vadim, prevăzută de art. 208¹ Cod penal, *pornografie infantilă, adică distribuirea, folosirea și deținerea de imagini a mai mulți copii implicați în activități sexuale explicite, reale și simulate, reprezentate de manieră lascivă și obscenă, în formă electronică*, face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave și atentează la relațiile sociale privind dezvoltarea spirituală și morală a minorilor, precum și faptul că inculpatul a folosit și distribuit 34 750 fișiere grafice și video, cu conținut de pornografie infantilă.

Așadar, consider că motivarea insuficientă efectuată de instanța de apel, se apreciază ca un viciu de judecată care afectează hotărârea adoptată și reprezintă temei legal de a casa decizia atacată și a dispune rejudecarea cauzei în instanța de apel.

Potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, în primul rând, rolul instanțelor judecătorești naționale este să decidă asupra admisibilității probelor, precum și asupra relevanței și ponderii acestora pentru pronunțarea deciziei judecătorești.

Rolul unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite. O decizie motivată oferă părții posibilitatea de a o contesta, precum și posibilitatea ca decizia să fie revizuită de către o instanță de recurs. Doar prin adoptarea unei decizii motivate poate avea loc un control public al administrării justiției.

Prin urmare, dreptul de a fi auzit include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanței, dar și obligația corespunzătoare a instanței de a arăta, în motivarea sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respins.

6. În concluzie, exprim dezacordul cu colegii din completul de judecată pe marginea judecării cauzei în ordine de recurs.

Judecător

Toma Nadejda